

דף יב.

עין משפט א.ב.

יו"ד סימן א סעיף א

עיי' לעיל דף ט. עין משפט ב.ג.

יו"ד סימן א סעיף ד

ה. אבדו גדיי' או תרנגוליו ומצא אותם שחטים כראוי במקום שרוב ישראל מצויים מותרים^ח, בין שמצאם בשוק בין שמצאם באשפה שבבית אבל באשפה שבשוק אסורים^ט.

עין משפט ג.ד.

יו"ד סימן א סעיף ג.

ג. מי שיודעין שאינו יודע הלכות שחיטה אפי' שחט לפנינו ד' או ה' פעמים שחיטה הגונה וראויה ושחט אח"כ בינו לבין עצמו שחיטתו פסולה^י, ואפי' שאלו אותו אח"כ עשיתה כך וכך ומתוך תשובתו נראה ששחט כראוי אין לסמוך עליו^כ אפי' אומר שברור לו ששחט יפה^ל.

הגה: מי שדרכו להתעלף ואנו יודעים בו שאינו מוחזק ושחט ואמר ברי לי

ח. ברייתא בחולין י"ב וכו' חנינא. הרא"ש והרשב"א והר"ן.

והוסיף הרא"ש דגם בעינן שרוב גנבי העיר ישראלים דחשוד על הגניבה אינו חשוד על השחיטה ועיי' לעיל בסי' קי"ח. ועוד כתב הש"ך דמיירי באופן שאין בו איסור של בשר שנעתלם מן העין. והט"ז כתב לכך נקטו גדיי' דהיינו שיש לו סימן שהם שלו דאי לאו הכי הוי בשר שנתעלם מן העין ואסור אפי' במקולין של ישראל.

ט. משום שאדם עשוי להטיל נבלתו שם, וכתב הב"ח בשם המחבר במקום שרוב ישראל מצויים, פירושו היינו אפי' רוב העיר והשוק עובדי כוכבים רק שבאותו מקום רוב ישראל הם מותר. וכן אם רוב עובדי כוכבים מצויים שם אפי' רוב העיר והשוק ישראל אסור והכל תלוי במצוי, ואם עובדי כוכבים וישראל המצויים שווים אזלינן בתר רוב השוק שנמצא שם, ואם שווים בשוק אזלינן בתר רוב העיר, ואם שווים בעיר אסור.

י. מימרא דרב יהודה בחולין דף ט' ע"ב, דכיון שאינו יודע הלכות שחיטה שמא פעמים שהה ודרס ואינו מרגיש. הרא"ש.

כ. הרא"ש והמרדכי דכל מילתא דלא רמיא עליה דאיניש לאו אדעתיה.

ל. כגון שלמד אח"כ ומתוך תשובתו נראה ששחט כהוגן אפ"ה אין לסמוך עליו, מאחר שבשעת שחיטה לא ידע ההלכות א"כ לאו אדעתיה.

שלא נתעלפתי נאמן ^מ מאחר שיודע הלכות שחיטה.

ג. ד. מי שיודעים בו שאינו יודע הלכות שחיטה יכולים ליתן לו לשחוט אם אחר עומד על גביו ^נ, ובלבד שיראה אותו מתחילת השחיטה עד סופה ^ס.

הגה: ויש מחמירין ואוסרין ליתן לו לשחוט לכתחילה מאחר שאינו יודע הלכות שחיטה ^ע, והכי נהוג.

עין משפט ז.ט.י. יו"ד סימן א סעיף ד
עין לעיל עין משפט א.ב.

דף יב:

עין משפט א. יו"ד סימן א סעיף ה

ה. ו. חרש שאינו שומע ואינו מדבר ^פ, ושוטה דהיינו שיוצא יחידי בלילה ^ז או מקרע כסותו או לן בבית הקברות, או מאבד מה שנותנים לו אפי' באחת מאלו אם עושה אותם דרך שטות. וקטן שאינו יודע לאמן ידיו

מ. כיון שיודע הלכות שחיטה ודאי אילו שהה או דרס לא היה מאכילה לנו. כ"כ הב"י. ולפ"ז ה"ה אפי' שותק ואינו אומר כלום אין חוששין דאם היה שוהה או דורס לא היה שותק מאחר שיודע הלכות שחיטה. ש"ך ס"ק י"ג.

נ. ממשנה ריש חולין וגמ' דף י"ב.

ס. אפי' ראה ששחט סימן אחד יפה אין אומרים כיון ששחט זה הסימן יפה שחט גם הסימן השני ג"כ יפה אלא חיישינן שמא שהה או דרס בסימן השני. כ"כ הש"ך בס"ק י"ד.

ע. ב"י בשם הגהות אשרי. שוחט שמיקל בדין אחד המוזכר בפוסקים להחמיר לפי שכך דעתו אם מותר ליתן לו לכתחילה כשאחרים עומדים על גביו. עין בבית יעקב סי' צ"ז ובסי' קכ"א.

פ. ממשנה ריש חולין ומשנה בפ' קמא דתרומות וכתב הש"ך אפי' פיקח ונתחרש במשמע. צ. מברייטא חגיגה ג' ע"ב ואפי' באחת מאלו כר"י שם ובלבד שיעשה אותם דרך שטות שם בגמ', אבל אם לא עושה אותם דרך שטות אפי' עושה כולם לא מחזיקין אותו לשוטה כ"כ הש"ך. ועיין בב"י בחו"מ סי' ל"ה שגם בדבר אחד דרך שטות היינו שרגיל בכך אבל בפעם אחת דרך שטות לא מיקרי שוטה והביאו הש"ך בס"ק כ"ג.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

לשחוט אין מוסרין להם **ק** לשחוט לכתחילה אפי' אחרים עומדים על גבהם.

ואם שחטו שחיטתן כשרה אם אחר עומד על גביהם.

ה. ז. אם הקטן יודע לאמן ידיו אם אחרים עומדים על גביו שוחט לכתחילה **ר**.

הגה: קטן ששחט בינו לבין עצמו אפי' יודע לאמן ידיו שחיטתו פסולה **ש** אע"פ שיודע הלכות שחיטה.

ונקרא קטן לענין זה עד שנעשה בר מצוה **ת** דהיינו בן י"ג שנים ויום אחד.

הגה: יש מחמירין שלא לתת קבלה למי שהוא פחות מבן י"ח שנים **א** שאז גברא בר דעת הוא וידע להזהר.

עין משפט ב.ג.ר. יו"ד סימן ג ענין א

א. א. שחיטה אינה צריכה כוונה **ב** אפי' מתעסק בעלמא לחתוך או שזרק

ק. אפי' אם רוצים להאכיל לכלבים, והיינו אפי' מומחים שאז יש לגזור שמא יבואו לסמוך על שחיטתן בלא אחרים. כ"כ הט"ז בס"ק י"ג.

ר. מברייטא בסוכה דף מ"ב וכפ' רש"י שם ברב הונא. ונקט לשון רבים "אחרים" אבל ה"ה אחד. כף החיים אות קל"ח.

ש. כ"כ בהגהות אשרי רפ"ק דחולין, והרשב"א ות"ה משום דאין נאמנות לקטן.

ת. כ"כ הב"י בשם העיטור ואו"ז בשם רבינו יואל.

א. מרדכי והגהות אלפסי החדשים, וכתב הט"ז שהמהרש"ל כתב דהכל לפום חורפיה וידיעתו של הנער, וכ"כ הש"ך. ובבית יעקב בסי' נ"ח כתב שמצא כתוב דאבל וזקן בן פ' שנים ונער קודם י"ח לא ישחטו עכ"ל. והב"ח כתב דהכל לפי מה שהוא דאם תש כוחו אפי' מבן נ' לא ישחוט, ע"ש. וכתב הב"ח דאין לשלוח עופות לשחוט ביד קטן דחיישינן שמא הוא בעצמו ישחוט, אבל הש"ך בספרו הארוך על הטור העלה להתיר. אבל לשלוח ע"י גוי או גויה לשחוט אסור. שם בב"ח, ט"ז ס"ק ט"ו. וכתב בכף החיים אות קנ"ב, דשמעו שבערי הודו שולחים ביד עבדיהם הגוים לשחוט והרבה עשו מעשה ששחטו הם בעצמם ולקחו השכר לעצמם, ע"ש. אם לא שנותן לו השוחט היהודי כתב שהוא שחט אותו או סימן אחר. ט"ז שם.

ונקרא קטן לענין זה עד שנעשה בר מצוה. כף החיים אות קנ"ה, ועיין באות קנ"ו.

ב. מסקנת הגמ' בחולין י"ב וכרבי נתן בברייטא, מדגלי רחמנא בקדשים שצריך כוונה משמע דבחולין לא צריך כוונה.

סכין לנועצה בכותל ושחט כהלכתה כשרה. והוא שלא החליד הסכין בין סימן לסימן או מתחת העור. ואם מצא הנוצה או השיער חתוכים ודאי לא החליד ^א.

א. ב. נפלה הסכין מעצמה השחיטה פסולה דבעינן כח גברא ^ב. וכן אם היתה בידו או בחיקו ונפלה שלא בכוונה כנפלה מעצה ^ה ופסולה.

ג. ולא חיישינן שמא לא שחט רוב וע"י הפירכוס ונפילת העוף נתרבח החתיכה ונעשה רוב, כ"כ הש"ך ועיין בסי' כ"ד סעיף ה' ובסי' כ"ה.
ד. שם במשנה דף ל"א.
ה. הרשב"א בת"ה והרא"ש שם.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com